RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

DOI: 10.34256/irjt22s830

OPEN ACCESS

களவு, கற்பின் பரிமாணங்கள்

ஜெ. சந்திரிகா [அ, *]

[அ] தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி மகளிர் கல்லூரி, அண்ணாநகர், சென்னை-600040, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Dimensions of Love and Chastity

J. Chandrika [a, *]

[a] Department of Tamil, Shri Krishnaswamy College for Women, Anna Nagar, Chennai-600040, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author: chandrikamarun@gmail.com

Received: 15-05-2021
Revised: 10-05-2022
Accepted: 17-05-2022
Published: 21-07-2022

Check for updates

ABSTRACT

From the Sangam period till today, the expressions of Kalavu and karpin have been circulating in different dimensions focusing on women. Even if it is stated that the gender discrimination presented by internal grammars is caused by corruption, it cannot be denied that the natural opposite sex drive of male and female occurs due to sexual stimulation. So, when the thalaivan and thalaivi who have made this level of education point their lives towards harmony and draft, a life called chastity is built there. When the Tamil literature that presented these things today absorb the western culture and travel, Kalau and Karpu are constructed in a different way. In the literature, there are many different ways of living in society is registered such as having sex in the same house without marrying as lovers, a woman who does not marry because of true love and living with two men, a woman falling in love with her kidnapper and having a relationship with him, a woman living with two men due to poverty, a woman marrying a man who had sex with her against her will, etc. We should not criticize the literature or the media as a reflection of society. But the question arises as to how appropriate the cultural change will be in this society which has been steeped in a patriarchal society for ages and still sees women as objects. In the context of the prevalence of sexual violence against women, such western cultural records only encourage them and do not tend to respect women. Therefore, without imposing the word 'Chastity' on women, it is important for men and women to maintain self-control and live faithfully to each other. Emphasizing this concept, this research paper has been written

Keywords: Love, Chastity, Thalaivi, Kalau, Karpu, Relationship

முன்னுரை

களவு என்பது திருடுதல் எனப் பொருள்படுகிறது. பொருளைத் திருடுதல் மட்டும் களவு என்பதல்ல. உள்ளத்தைத் திருடுவதும் களவு என்பதை சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரையிலான இலக்கியப் பதிவுகள் நமக்குச் சுட்டுகின்றன. களவியல் என்றொரு அதிகாரம் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளமையும் களவியல் சார்ந்த நூலாக இறையனார் களவியல் இருப்பதும் அக்காலச் சமூகச் சூழலில் களவிற்குரிய இடத்தைக் காட்டுகிறது. களவு, திருமணத்தில் முடிவதையே நமது இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. களவுப்புணர்ச்சியைக் கற்பாக கருதும் நிலையும் உள்ளது. இன்றையக்காலக்கட்டத்தில் காதலனும் காதலியும் திருமணம் செய்யாமல் வாழும் வாழ்க்கையையும் களவு என்று கொள்ள இயலுமா? விருப்பமின்றி பெண்ணைப் புணரும் ஆணின் செயலைக் களவு எனக் கூறலாமா? உரிமையின்றி பிறர்பொருளை எடுத்தல் திருட்டு எனில் உரிமையற்று ஒருபெண்ணைத்

தொடுதலும் களவுதானே. களவியல், களவொழுக்கம், களவுப்புணர்ச்சி எனும் வெவ்வேறு சொல் வடிவங்களில் எடுத்தாளப்படும் களவு, கற்பு என்பதன் மீதான பல்வேறு பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தொல்காப்பியம் முதலான அகஇலக்கணமரபுகள், சங்க அகஇலக்கியங்கள் காட்டும் களவுப்புணர்ச்சி குறித்த பதிவுகள் முதன்மையாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு அவற்றோடு தற்கால புத்திலக்கியங்களில் காட்டப்படும் பெண்சார் பதிவுகளுடன் ஒப்பிட்டு இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. அனைத்து இலக்கியங்களையும் ஒப்பிட இயலாது என்பதால் குறிப்பிட்ட சிலவற்றை மட்டும் ஒப்பிட்டு இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

கற்பெனும் போர்வை

ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு கொண்டிருப்பதுடன் கலந்துறவாடும் காதலைக் கூறும் பகுதி களவியல். யாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து ஒழுகுவதால் களவினை, "மறையமைப் புணர்ச்சி, ஒளித்த செய்தி, மாயப்புணர்ச்சி, அன்புறு காமம், இன்தமிழ் இயற்கை இன்பம், அறம் தலைப்பிரியா ஆறு" என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றனர். களவைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர்,

ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப

என்கிறார் (Arunachalam, 2008). இறையனார் களவியலோ, களவுப்புணர்ச்சியை, "உள்ளப்புணர்ச்சி, மெய்யுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப்புணர்ச்சி, தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி" என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறது (Nakkheeran, 1953). இயற்கைப்புணர்ச்சியை, "புலவரால் கூறப்பட்ட இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானும், கந்தர்வ வழக்கதோடு ஒத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானும் என்பது." என்கிறது (Nakkheeran, 1953). தெய்வப்புணர்ச்சி என்று சுட்டுவது தெய்வத்தன்மையாற் புணர்தலைக் குறிக்கும். எவ்வித முயற்சியும் உளப்பாடும் இன்றி புணர்வு முடிந்தமையால் இதனை முன்னுறு புணர்ச்சி எனவும் கூறுவர். எவ்வாறாயினும் காதலர்களின் மனவொற்றுமையே உள்ளப் புணர்ச்சியாகும். ஆனால் தலைவன், தலைவியரது உள்ளம் புணர்ந்தபின் உடற்புணர்ச்சிக்கு விரும்புதல் உண்டு. தலைவன் முதற்புணர்ச்சியை எண்ணிப்பார்ப்பதாக அமைந்த பாடல்,

"ஆகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோள்

மாத்தாட் குவளை மலர் பிணைத் தன்ன

மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோளோடு

பேயும் அறியா மறையமை புணர்ச்சி"

இதில் பேயும் நடமாட்டம் ஒடுங்கித் தூங்கும் நள்ளிரவில் துய்த்த களவுப்புணர்ச்சி என்று பெருமிதம் கொள்கின்றான் (Puliyur Kesigan, 2010). திருவள்ளுவரும் புணர்ச்சி மகிழ்தல் எனும் அதிகாரத்தை தனியே அமைத்துள்ளார்." தலைவியை ஒவ்வொரு முறை கூடும் போதும் அறியாதவற்றை அறிந்துகொள்கிறேன். காற்று கூட இடையில் புக முடியாதஅளவிற்கு தழுவிக்கொள்ளுதல் காதலர்க்கு இன்பம் தரும். ஊடல், உணர்தல், புணர்தல் இவை காமம் கூடியார் பெற்ற பயன்" (திருக்குறள் 1108-1110) என்றெல்லாம் தலைவனின் மொழியாக வள்ளுவர் கூறுவது களவுப்புணர்தலைத் தான் என்பதை மறுக்கவியலாது. களவினைக் குறித்து,

"உளமலி காதல் களவு எனப் படுவது

ஒருநான்கு வேதத்து இருநான்கு மன்றலுள்

யாழோர் கூட்டத்து இயல்பினது என்ப"

என்கிறது (Nakkheeran, 1953). இதில் சுட்டப்படும் யாழோர் கூட்டமாகிய காந்தர்வமணம் என்பது ஆண்பெண்ணின் அடிப்படை இயல்பூக்கத்தை ஒட்டி அமைகின்றது. இதில் தலைவனும் தலைவியும் தங்களின் குலம், பழக்கவழக்கம், பெற்றோர்களின் எண்ணம் இவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளி தங்களது விருப்பங்களுக்கு முதன்மையான பங்கினை அளித்து ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் உறவாகும். காந்த துருவம் எதிர் துருவத்தைக் கவர்ந்து இழுப்பதைப் போல இருபாலினங்கள் ஒன்றையொன்று கவர்ந்து கொள்வது காந்தர்வம். துஷ்யந்தன் - சகுந்தலை மணமே இதுகாறும் காந்தர்வமணத்திற்குச் சான்றாக சுட்டப்படுகிறது. பாரதிதாசனின் புரட்சிக்கவி காவியத்தில், அமுதவல்லி - உதாரன் காந்தர்வமணமும் அதனால் உதாரன் மரணத்தண்டனைக்குள்ளாவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. வேதங்கள் குறிப்பிடுவதான எட்டுவகை மணங்களுள் காந்தர்வ மணம், ஆறாவதாகும். அடுத்து, ஏழாவதாகிய பெண்ணைக் கடத்திக்கொண்டு போய் திருமணம் செய்யும் ராட்சச மணத்தினை உண்மைவாழ்விலும் திரைப்படங்களிலும் பார்க்கின்றோம். இன்னும் ஒருபடிமேல்சென்று தன்னைக் கடத்தியவனின் மீது தலைவி காதல் கொள்ளும் நிலையையும் ஊடகங்கள் பதிவுசெய்கின்றன. எட்டாவதான பைசாச மணம் என்பது பெண்ணை அவளின் தூக்கத்தில் கெடுப்பது அல்லது மயக்கமருந்து கொடுத்துக் கெடுப்பது அல்லது பித்தநிலையில் இருக்கையில் கெடுப்பது என்கிறது.

இந்த ஏழு, எட்டு வகை மணங்களை மன்னிக்க முடியாத குற்றங்கள் என்கிறது வேதம். ஆனால் அல்லியரசாணிமாலை எனும் நூலில், பைசாச மணத்தை அர்ச்சுனன் செய்வதாகவும் அதற்கு கிருஷ்ணர் துணைபுரிவதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது (Pugazhendhi Pulavar, 1913). ஆடவனை விரும்பாத அல்லி எனும் பெண்ணைக் காதலிக்கிறான் அர்ச்சுனன். இவர்களின் காதலைச் சேர்த்துவைக்கத் திட்டமிடும் கிருஷ்ணர், அல்லியை ஆழ்ந்த நித்திரைக்கு உட்படுத்தி உதவுகிறார். அதனால் அர்ச்சுனன் அல்லியை உறக்கத்தில் புணர்கிறான். கர்ப்பமுற்ற அல்லி அதற்கு காரணமானவனைத் தேடி அலைகிறாள். கிருஷ்ணர் மீண்டும் ஒரு மாயத்திட்டம் போட்டு அல்லியை மயக்கமடையவைத்து அவள் கழுத்தில் அர்ச்சுனனைத் தாலிகட்டவைக்கிறார். காதலிப்பவளைக் கெடுத்துப் பின் திருமணம் செய்வது இயல்பான செயலாக, பைசாச மணமும் தவறல்ல. அதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஒரு அறமென்பதை இந்நூல் உணர்த்துகின்றது.

எட்டுவகை மணங்களுள் காந்தர்வமே மற்ற எல்லாவற்றையும் விட மனிதன், இயல்பாகக் கொள்ளும் புணர்ச்சிக்கு எக்காலத்திலும் நிலைத்திருக்கும் சான்றாக உள்ளது. ஆயின் காந்தர்வத்தில் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் கூடியவர் பின்னாளில் பிரிந்து செல்லக்கூடும். சிலசமயம் உள்ளக்கூடலின்றி உடல்கூடல் மட்டும் நிகழ்வதும் உண்டு. நமது அகஇலக்கண மரபின் வழி களவில், உள்ளப்புணர்ச்சியே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. “மணிமேகலை காப்பியத்தில் வரும் தருமதத்தன் - விசாகை எனும் இருவரும் மெய்யுறுபுணர்ச்சியின்றி உள்ளப்புணர்ச்சியோடு வாழ்ந்து இறந்தனர்” எனும் குறிப்பு களவுப்புணர்ச்சியின் சிறப்பிற்குச் சான்றாகும்” உள்ளம் ஒன்றிய காதலர்களது அன்புநிலை நோக்கின் களவும் கற்பேயாம் (Vellaivarananan, 1983). திருமணத்தால் உள்ளம் ஒன்றும் என்றோ, காதல் தூய்மை பெறும் என்றோ அகத்திணைக்கண் பொருள்கொள்ளல் ஆகாது. காதலர்கள் எஞ்ஞான்றும் கற்புடையவர்கள். அன்பினர் என்பது அகத்திணைக்கோளாகும்.” என்னும் கருத்து களவும் கற்புதான் என்பதை உறுதிபடுத்துகின்றது (Manickam, 2005). களவினைக் களவொழுக்கம் என்றே குறிப்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

“சுரநனி இனிய தாகுக தில்ல

அறநெறி இதுவெனத் தெளிந்தவென்

பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே”

இப்பாடலில் களவுப்புணர்ச்சி செய்த தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றதைக் கண்ட தாய், தன் மகள் அறநெறி தெளிந்தவள் என்கிறாள் (Puliyur Kesigan, 1998). களவு கற்பை நோக்கிச் செல்வதைக்கண்டு தாய், பெருமைப்படும் நிலையை இவ்விடத்தில் கண்டுணரலாம்.

“ரெண்டு “எனும் நாவலில் அவந்திகா எனும் பெண், அவளுடன் வேலைபார்க்கும் மனோஜ், விக்டர் எனும் இருவரின் வெவ்வேறு விதமான குணங்கள் அவளுக்குப் பிடித்திருக்க, மூவரும் ஒரே

வீட்டில் வாழ்கின்றனர் (Raghavan, 2007). இரண்டு ஆண்கள்மீதும் ஒத்த அன்பைப் பொழிகிறாள். அவளுக்கு விருப்பம் இருப்பின் இருவரில் யாருடனும் புணர்வு கொள்வாள். ஒருநாள் கர்ப்பமுற்றபோது அக்குழந்தைக்குரியவன் யார் என்பதை அவள் சுட்டியதும் மற்றவனுக்கு வருத்தம் ஏற்படுகிறது. அடுத்த வருடம் அவனுக்கும் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொடுப்பேன் என்று கூறுகிறாள். குழந்தைப்பாசம் மூவருக்குள்ளும் வெவ்வேறு மனவினைகளை நிகழ்த்த, இறுதியில் இருவரையும் நிராகரித்துவிட்டு அவந்திகா குழந்தையுடன் வெளியேறுகிறாள். திருமணம் எனும் சடங்கு இன்றி அவள் வாழ்ந்த காலத்தைக் களவுகாலமாக கொள்ளமுடியாது. ஆயின் காந்தவர்வ மணமென்று கூறலாம். சகுந்தலையைப் போல் அவளுக்கு நினைவு மறக்கவில்லை. சுயநினைவுடன் இருவரையும் விலக்கிவிட்டுச் செல்லும் தலைவியாக இருக்கின்றாள். அவளைக் கற்பில் குறைந்தவளாக எங்கும் ஆசிரியர் சொல்லவில்லை. சமூகத்தின் பார்வையில் தவறானவளாகச் சித்தரிக்கப்படுவதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத பெண்ணாகவே அவளைப் படைத்திருக்கிறார். மற்றொருபுறம், நாளுக்குநாள் பெண்களுக்கு நேரும் பாலியல் அவலங்களின் உச்சமாக ஒரு கட்டத்தில் பெண், தனது உடலை ஒரு வியாபாரப்பொருளாக மாற்ற முடிவெடுக்கிறாள் என்பதை,

“அவள் அந்நேரத்து

வயிற்றுப்பசிக்கு

முற்றுப்புள்ளி வைக்க

அவனுக்கு இணங்கினாள்”

எனும் கவிதை வெளிப்படுத்துகிறது (Rajam Krishnan, 2003). பெருமாள்முருகனின்” மாதொருபாகன்” நாவலில் குழந்தையைப் பெறுவதற்காகத் தெய்வத்தின் பெயரால் பெண் இன்னொரு ஆடவனிடம் கணவன், மாமியாராலேயே அனுப்பிவைக்கப்படுகிறாள். இங்கு கற்புநெறி, சாதீயச் சாயம் பூசப்பட்டு அதற்கேற்ப வளைந்துகொடுக்கும் அவலத்தினைக் காணலாம். கற்பென்னும் போர்வைக்குள் பொதித்துவைக்கப்பட்ட களவு, திருமணம் எனும் சடங்கின் வழி கற்பெனும் பெயர்கொண்டு சமூகத்தில் உரிமையாய் வலம் வருகின்றது என்பதே உண்மை.

காலச்சூழல் தரும் நம்பிக்கை

தலைவன் தலைவிக்கிடையே நிகழும் களவுக்காலத்தை இரண்டுமாதம் என்று இறையனார் களவியல் வரையறுக்கிறது.

“களவினுள் தவிர்ச்சி வரைவின் நீட்டம்

திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப”

இக்காலவரையறை நமக்குச் சுட்டும் செய்தி யாதெனில், அவர்களுக்கிடையே தவறு ஏதும் நிகழ்ந்துவிடக்கூடாது என்ற எண்ணமாக இருக்கலாம் (Nakkheeran, 1953). அல்லது காதல் வெளியுலகுக்குத் தெரிவதற்குள்ளோ அலரெழுந்தபிறகோ தலைவன்தலைவி இருவரும் உடன்போக்கு செல்லப்போகின்றனர். இல்லையெனில் ஊரறிய திருமணம் நடைபெறப்போகிறது. இதற்காகவே இந்த இரண்டுமாத கெடு கொடுக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. பிரிவும் சந்திப்புமாக தங்களது உறவைப் பலப்படுத்தும் வகையில் தலைவன், தலைவி இருவருமே தாம் முதன்முதலில் கண்டுகளித்த இடத்திற்கே வந்து கலந்துரையாடி மகிழ்வர். இதனை அகஇலக்கணமரபு இடந்தலைப்பாடு என்கிறது. இதில் தலைவனே முதலில் பேசுகிறான். தலைவி வேட்கை இருப்பினும் குறிப்பினளாக இருந்து மௌனம் காக்கிறாள். இதையே தொல்காப்பியர்,

“சொல்எதிர்மொழிதல் அருமைத் தாகலின்

அல்ல கூற்றுமொழி அவள்வயி னான”

என்கிறார் (Arunachalam, 2008). “தலைவி தன் வேட்கையை வெளிப்படுத்தாமல் மௌனமாக இருப்பினும் புதுப்பானையில் ஊற்றிய நீர், புறத்தே கசிந்து பிறர்க்குப் புலப்படுத்துவது போல்

உணர்ச்சிவெள்ளம் கசிவதுண்டு. அதனைத் தலைவன் கண்டுகொள்வான்" (நூ.உரை.116,தொல்.களவு) என்கிறது. தலைவியின் காதல் வெறும் உணர்ச்சிமயமானது என்று கூற இயலாது. உயிர்த்தியாகம் புரியும் அளவிற்கு மனவுறுதியும் பெற்றிருப்பாள். காதலனைக் காணத் துடிக்கும் ஆர்வம், இருநாட்கள் காணமுடியாது போயிற்றே என்ற ஏக்கம் ஆகியவை தலைவன் இருக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்ல அவளைத் தூண்டுகிறது.

"உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றென"

எனும் உண்மையை நன்கு அறிந்திருக்கும் தலைவி, நாணத்தைக் கைவிட்டுத் தலைவனின் ஊரை வினவிப் போகலாமா? என்றெண்ணுகிறாள் (Arunachalam, 2008). அவர்கள் சந்திக்கும் பகற்குறி, இரவுக்குறி இடங்கள் எதுவென தீர்மானிப்பது தலைவியின் அல்லது தோழியின் உரிமையாகிறது. சிலசமயம் இயற்கையின் குறுக்கீட்டினால் அல்லகுறியாகிவிடும்போது தலைவன் தலைவி இருவரும் சந்திக்க முடியாமல் வருந்துவர். காதல்மயக்கத்தில் அறிவு தடுமாறியிருக்கும் தலைவன் தலைவியருக்கு வரைவின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும் அறிவுசான்றவளாக அறத்தோடு நிற்பவளாகத் தோழி இருக்கிறாள்." நஞ்சுண்ட இரட்டைக் குழந்தைகளுக்கு வருந்துவதுபோலக் காமங்கொண்ட உங்கள் இருவர் பொருட்டும் நான் அஞ்சுகிறேன்." என்று தலைவனைப் பார்த்து கூறுகிறாள் தோழி. வேறொரு இடத்தில், "நீ பகலில் வந்து தலைவியைச் சந்தித்தால் ஊராரின் அலருக்கு அஞ்சுகிறோம் (Puliyur Kesigan, 2010). இரவில் சந்தித்தால் புலிக்கு அஞ்சுகின்றோம். எனவே இரவும் பகலும் வராதே." என்கிறாள் (Puliyur Kesigan, 2010). மேலும் அவள் தலைவனிடம் குறியிடத்தை மாற்றிக் கூறி அலைக்கழிக்கவும் செய்கிறாள். இதற்கெல்லாம் முக்கிய காரணம் களவு திருமணத்தில் முடியவேண்டும் என்பதேயாகும். எனவே, குறியிடங்கள், வழிப்பாதைகள், ஒலிக்குறிப்புகள், தோழி, பாங்கனின் செயல்கள், அறிவுரை கூறுவதற்கென அறுவர் என்றதான இக்களவுக்கால இடச்சூழல்கள் தலைவன் தலைவிக்கிடையேயான நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தும் வகையில் அமைகின்றது.

ஐயம் திரிபற

களவுவாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஐயுறுதல் கூடாது என்பது வரையறையாகும். தலைவன் வரைவு நீட்டித்தவிடத்தோ, பொருளீட்ட பிரிந்தவிடத்தோ தலைவனின் உள்ளன்பிற்கு வஞ்சகம் கற்பித்தல் கூடாது. அதேபோல் தலைவியின் அன்பின்மீதும் ஐயம் கொள்ளலாகாது. ஒருவருக்கொருவர் கொண்டிருக்கும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையே காதலுக்கு அடிப்படையாகும். ஆயின் இந்த நம்பிக்கையின் உச்சம் எதுவெனில் கற்புவாழ்வில் தலைவன் பரத்தையிடம் செல்லும்போதும் அது தொடர்வது தான். "கற்புநிலையில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று வாழும் வாழ்வில் மாற்றாளாகிய பரத்தையை நாடித் தலைவன் செல்லும் நிலையில் ஊடல் தோன்றுகிறது. இந்த இடத்தில்தான் கற்பு பெண்வயப்பட்டதாக மட்டும் உருமாறுகின்றது. தலைவன் இன்னொருத்தியை நாடிச் சென்றாலும் தலைவி ஏற்கிறாள். ஆனால் தலைவி இன்னொருவனை நாடிச் செல்வதில்லை. தலைவனுக்குத் தரப்படும் புணர்வு விடுதலை தலைவிக்கு இல்லை. தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் பெண்களின் உடல் இயற்கை கருதி சிலநாள்கள் தலைவனின் மகிழ்விற்கு உரியவளாக அமையாத நிலையில் தலைவன் பரத்தையிடம் செல்கிறான். அவனின் உடல் தேவையை நிறைவேற்றமுடியாத தன் உடல்இயற்கையை எண்ணி அமைதி காக்கவேண்டிய நிலைக்கு அன்றைய தமிழ் உலகம் அவளைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளது."

ஆடவன் பல பெண்களை நாடிச்செல்வது அவனது ஆண்மைக்குச் சிறப்பென்றும் அதே பெண் சென்றால் தாசி, வேசி எனும் இழிச்சொற்களையும் அவமதிப்பையும் இச்சமூகம் கொடுக்கின்றது. இந்த அவலமான சிந்தனைப் போக்கை இன்றைய நவீன இலக்கியங்கள் கட்டுடைப்பு செய்து எதார்த்தத்தை உணர்த்த முற்படுவது வரவேற்புக்குரியது. புதுமைப்பித்தனின் "துன்பக்கேணி"கதையில், மருதி எனும் பெண், கணவன் சிறைக்குச் சென்ற நிலையில் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக தேயிலைத்தோட்டத்திற்கு வேலைக்குச் செல்கிறாள். அங்கு ஸ்டோர்மேனேஜரால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, பின் ஆங்கிலத்துரையிடம்

வேலைக்காரியாய் வீட்டுக்காரியாய்க் குடித்தனம் நடத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். துரை, தன் காதலியுடன் வெளிநாடு சென்றுவிட, இவள் மீண்டும் கங்காணிச்சுப்பன் என்பவனுடன் வாழ்கிறாள். இப்படி நான்கு ஆண்களுடன் வாழ்ந்த மருதியின் வாழ்க்கை கற்பின் நியதிக்குப் பொருந்தவில்லை என்று வாதிடலாம். ஆயின் இதற்கு அவள் காரணமல்ல. வறுமை, பாலியல்பலாத்காரம், சுற்றுச்சூழல் ஆகியவையே காரணகர்த்தா என்பதை மறுக்கவியலாது. ஆண் தனக்கு மசியாத பெண் மீது ஆசிட் ஊத்துதல், மயக்கமருந்து கொடுத்தல், போதைப்பழக்கத்திற்கு உட்படுத்துதல் முதலான பல முறைகளைக் கையாண்டு விருப்பமின்றி பெண்ணைப் புணரும் பாலியல் கொடுமைகள் அன்றாடம் நடந்தேறிக் கொண்டுதான் உள்ளது. அதிலும் சின்னஞ்சிறுமிகளைக் கூட விட்டுவைக்காமல் ருத்ரதாண்டவமாடும் ஆணின் வக்ரபுத்திக்கு கற்புநெறி பொருந்துமா? அனைத்துத் தகவல் தொடர்புகளும் இருக்கும் இன்றையக் காலக்கட்டத்தில் கூட கணவன் மனைவியரிடையே ஒருவருக்கொருவர் நம்பிக்கையற்று விவாகரத்துகள் பெருகிவருகின்றது. ஆனால் இத்தகு தகவல்தொடர்பு சாதனங்கள் ஏதுமற்ற அன்றைய தலைவன் தலைவியரிடையே இருந்த ஆழமான நம்பிக்கை நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. இன்று, ஷேர் ஆட்டோவிலும் பேருந்திலும் ஆண்களும் பெண்களும் அருகருகே அமர்ந்து செல்வதைச் சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்க்காமல் சர்வசாதாரணமாக கருதும் கண்ணோட்டம் பெருகியிருப்பது வரவேற்புக்குரியதே. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மனத்திண்மை இருப்பின் அருகருகே அமர்வதால் எவ்வித தவறான எண்ணமும் இருக்காது என்பதையே இவை மெய்ப்பிக்கின்றன. இருப்பினும் இத்தகு மனத்திண்மையால் ஆணாதிக்க வெறியர்களிடமிருந்து பெண்ணால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள இயலாத நிலை இன்றளவும் இருக்கின்றது என்பதை ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

முடிவுரை

சங்க அகப்பாடல்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவற்றில் பெரும்பகுதி களவுப்பாடல்களே உள்ளன. களவொழுக்கமே கற்பு என்பதை உறுதியாக உரைப்பினும் திருமணத்திற்குப் பிந்தைய நிலையையே கற்புவாழ்க்கை எனச் சமூகம் வரையறுக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் களவுப்புணர்ச்சியிலும் காலக்கெடு வைத்து சில வரையறைகளைக் கையாண்டு களவையும் களவொழுக்கம் என்ற நிலைக்கு உயர்த்திய நம் பண்டைத்தமிழரின் நுண்ணறிவு வியத்தற்குரியது. அதேநேரத்தில் கற்பு எனும் வரையறைக்குள் பெண்ணை மட்டும் தள்ளிய இழிநிலை கண்டிக்கத்தக்கது. இக்காலப் புத்திலக்கியங்களின் கற்புசார் கட்டுடைப்பு சமூகமாற்றத்திற்கு வித்திடலாம். ஆயின் பெண்மீதான பாலியல் வன்முறைகள் தலைவிரித்தாடும் இச்சூழலில் மேலைக் கலாச்சாரப் பதிவுகள் மேலும் அவற்றைத் தூண்டுவதாக அமையுமே தவிர பெண்ணை மதிக்கும் போக்குடையதாக இருக்கவியலாது. எனவே கற்பு எனும் சொல்லை பெண்மீது திணிக்காமல் சுயக்கட்டுப்பாட்டை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவில் வைத்து ஒருவருக்கொருவர் உண்மையாக வாழ்வதே சிறப்பு. இதை நோக்கிய பயணமே நல்லொழுக்கத் தலைமுறையை உருவாக்கும். அத்தகையப் பதிவுகளை இலக்கியங்கள் முன்னெடுப்பதே இக்காலக்கட்டத்திற்குத் தேவையான ஒன்றாகும்.

References

Arunachalam, M., (2008) Tholkappiyam Porulathikaram Agathinaiyiyal Urai Valam, Madurai Kamaraj University, Madurai, India.

Manickam, V.S., (2005 Tamil Kadhal, Meiyappan Pathippagam, Chidambaram, India.

Nakkheeran, (1953) Iraiyanar Akapporul, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.

Pudhumaipithan, (2006) Pudhumaipithan Kadhaikal, Chennai Library, Chennai, India.

Pugazhendhi Pulavar, (1913) Alliyarasanimalai, Jayanthi Press, Chennai, India.

Puliyur Kesigan, (1998) Ainkurunuru, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Puliyur Kesigan, (2010) Agananooru, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Raghavan, P., (2007) Rendu, Kilakku Pathippagam, Chennai, India.

Rajam Krishnan, (2003) Penn Viduthalai, Thagam Pathippagam, Chennai, India.

Vellaivarananan, K., (1983) Tholkappiyam Kalaviyal Urai Valam, Madurai Kamaraj University, Madurai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License